

[Kaj Andresen.]

Der har også været rettet en henvendelse til udvalget og ministeren fra Københavns kommune, hvori man anmodede om visse ændringer, der i hvert fald delvis er imødekommet af ministeren.

Jeg kan anbefale de ændringsforslag, der er stillet, og skal blot knytte bemærkninger til nogle enkelte af dem.

Jeg er tilfreds med, at man ved ændringsforslag nr. 3 sikrer en forenkling af proceduren i de sager, hvor kommuner eller saneringsselskaber ejer mere end halvdelen af ejendomsværdien, så at saneringsslav her udelukkes og man derfor får en forkørtelse af proceduren, ligesom det er et fremskridt, at ekspropriation af lejemål kan finde sted, selv om ejendommene er erhvervet i fri handel.

Ændringsforslagene medfører i øvrigt en væsentlig udvidelse af den årlige finansielle ramme for tilsagn, men jeg vil gerne for at undgå misforståelser bede ministeren bekræfte, at der efter den nye formulering nu kan gives tilsagn for indtil 77 mill. kr. i hvert finansår, heraf lånetilsagn på 67 mill. kr., til sanering, uden at der — det vil jeg gerne understrege — vil blive foretaget en særlig øremærkning af de fra boligbyggeriloven overførte 12 mill. kr., og derudover kan der altså gives 10 mill. kr. i tilskud. I bekræftende fald vil denne nye ramme indtil videre i hvert fald være et væsentligt fremskridt i forhold til de 30 mill. kr. plus 10 mill. kr., der hidtil har været til rådighed.

Det forekommer mig imidlertid, at ministeren ligesom søger at holde lidt igen med den gode vilje, når der udtrykkelig opretholdes et maksimum på 10 mill. kr. som saneringstilskud. Det står ikke helt i forhold til den udvidede låneramme, og jeg vil stærkt opfordre boligministeren til, inden dette lovforslag endeligt vedtages, at stille et ændringsforslag om, at de 10 mill. kr. forøges betydeligt. Når man kender saneringstabene på enkelte af de aktuelle saneringssager, der ligger for, må man erkende, at 10 mill. kr. i tilskud nok er for lidt. En forhøjelse af dette

beløb vil også forhindre, at man fortsat kan sige, at man blot har dette beløb og derfor kun kan gennemføre én eller to sager.

I forbindelse med omtalen af finansiering vil jeg også gerne opfordre ministeren til at imødekomme Københavns kommunes ønske, der går ud på, at der kan ydes statslån til allerede erhvervede ejendomme til nedrivning og retablering ved forsaneringer. Ministeren har svaret udvalget, at der ikke har været tid til at tage stilling til forslaget. Jeg håber så, at det i tiden mellem anden og tredje behandling vil være muligt for ministeren at give tilsagn om at klare et, synes jeg, ikke særlig vanskeligt problem, så vi måske ved tredje behandling kan få det med.

Vi har fra socialdemokratiets side tidligere rejst spørgsmålet om at yde de særlige huslejetilskud til saneringsramte på en anden måde, end det sker i dag. Først og fremmest naturligvis ved en bedre boligsikring, men også derved, at tilskud ydes i flere led, når der gennem rokering sker udflytning til de dyre boliger i nybyggeriet. Det ville være til stor nytte for genhusningen, om noget sådant kunne lade sig gøre, og jeg vil bede ministeren finde en løsning herpå.

Til sidst et par bemærkninger om det, der hedder midlertidig genhusning. Det er i sig selv ikke rimeligt, at ejendomme står tomme i lange perioder, og det er forståeligt, at det skaber irritation og aktion. Derfor må man vælge mellem to muligheder: enten en hurtig nedrivning som led i en sanering eller en midlertidig udlejning, indtil en eventuel senere sanering kan gennemføres. Det første må efter min opfattelse være den normale fremgangsmåde, og jeg er glad ved, at udvalget har understreget vigtigheden af, at midlertidige genudlejninger ikke må forsinke eller hindre planlagte saneringer. Det fremgår også klart af ministerens bemærkninger, at det er den sanerende, der skønner, hvornår midlertidig genudlejning kan finde sted. Men med den senere tids udvikling taget i betragtning er mit parti enig i, at der bør skabes lov hjemmel til, at de midlerti-